

W HOŁDZIĘ

GDĄSKIM ORŁOM

INSTYTUT PAMIĘCI

NARODOWEJ

Piotr Bresiński, powstaniec wielkopolski, działacz społeczny, polityczny i narodowościowy.

Urodził się 20 listopada 1870 r. w Kościanie w Wielkopolsce. Jego rodzice Roman i Józefa od najmłodszych lat przekazywali mu wartości patriotyczne i ideę walki z pruskim zaborcą. Walkę tę prowadził przez całe swoje życie, płacąc za nią najwyższą cenę. Podczas Powstania Wielkopolskiego służył w oddziale inowrocławskim, początkowo pełniąc służbę sanitarną. 5 stycznia 1919 r. został kierownikiem urzędu pocztowego w Inowrocławiu, podejmując jednocześnie misję zorganizowania służby pocztowej oraz wyszkolenia urzędników. Brał udział w rozmowach, które doprowadziły do poddania miasta Polakom 6 stycznia 1919 r. Pełnił funkcję prezesa Towarzystwa Polskich Kupców, był członkiem zarządu Towarzystwa Śpiewu „Moniuszko” oraz członkiem Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół”. Po śmierci żony przeprowadził się do Wolnego Miasta Gdańska, zamieszkał w Sopocie w kamienicy przy ul. Parkowej 54. W 1920 r. ożenił się z torunianką Zofią Meyza, mieli dwoje dzieci. Pracował jako dyrektor Polskiego Banku Komisowego, a od 1923 r. prowadził własną działalność zarobkową. Pełnił funkcję dyrektora polskiego hotelu „Continental”, którego był współwłaścicielem. Przejęcie przez Bresińskiego „Continentalu” stanowiło dla Polaków ważne wydarzenie, jako że w hotelowej restauracji i kawiarni odbywały się spotkania polskich działaczy, dziennikarzy i wyższych urzędników. Oprócz pracy zawodowej Bresiński pozostawał niezwykle aktywny na polu działalności społecznej, narodowościowej i kulturalno-oświatowej. Był orędownikiem stworzenia w Sopocie polskiego szkolnictwa, apelował o posyłanie polskich dzieci do polskich szkół. Działał w Macierzy Szkolnej w Gdańsku i przez wiele lat był członkiem jej zarządu. Należał do grupy założycieli Towarzystwa Przyjaciół Nauki i Sztuki, zajmując się w nim sprawami prawniczymi i gospodarczymi. W 1924 r. objął mandat radnego w Radzie Miejskiej Sopotu i sprawował go przez dekadę. Był jednym z pomysłodawców założenia w 1923 r. w Sopocie filii Gminy Polskiej i dwukrotnie został wybrany jej prezesem. Po powstaniu w 1933 r.

Związku Polaków wszedł do zarządu nowej organizacji, a w listopadzie tego roku założył w Sopocie filię związku i objął funkcję jej kierownika. Piastował funkcję kierownika Koła Śpiewaczego „Lutnia” w Sopocie. W 1928 r. zainicjował założenie sopockiego oddziału Towarzystwa Powstańców i Wojaków, w którym pełnił funkcję prezesa. Głównie dzięki jego wpływom udało się w 1928 r. wykupić z rąk niemieckich sopocki hotel „Victoriagarten”, w którym otwarto Dom Polski, działający do 1 września 1939 r. W latach 1937–1939, jako prezes Towarzystwa Budowy Polskiego Kościoła w Sopocie, zaangażował się w budowę kościoła pw. św. Andrzeja Boboli. Za swoją działalność na rzecz propagowania polskości w Wolnym Mieście Gdańsku Piotr Bresiński został po wybuchu II wojny światowej aresztowany przez Niemców, a w połowie marca 1940 r. osadzony w KL Stutthof. Zginął w obozie 16 maja 1940 r. Po ekshumacji jego szczątki spoczęły w Alei Wybitnych Polaków na Cmentarzu Ofiar Zbrodni Niemieckich na gdańskiej Zaspie.

Zofia Bresińska aktywnie towarzyszyła mężowi w działalności patriotycznej, społecznej i kulturalnej. Działała w kilku sopockich organizacjach kobiecych, a jako współzałożycielka, prezes i członek zarządu Towarzystwa Kobiet w Sopocie, zajmowała się pracą Komitetu Ochronkowego. W Towarzystwie Kobiet była stałym członkiem zarządu, a przez pewien czas prezesem. W 1933 r., po utworzeniu podporządkowanego Związkowi Polaków Koła Pracy Kobiet, stanęła na jego czele. Była członkiem zarządu Polskiego Czerwonego Krzyża i Misji Dworcowej w Gdańsku. Po wybuchu II wojny światowej Zofię Bresińską, podobnie jak jej męża, spotkały represje. W 1940 r. Niemcy uwięzili ją w najcięższym i najokrutniejszym obozie koncentracyjnym w Ravensbrück, który zasłynął z przeprowadzania na więźniarkach zbrodniczych, pseudomedycznych eksperymentów. Przetrwała gehennę obozu do końca wojny. Po uwolnieniu, ciężko chorą, przewieziono do Szwecji na leczenie. Do kraju powróciła w 1946 r. Kamienica przy ul. Parkowej została zajęta przez komunistyczne władze. Zofia Bresińska zamieszkała więc w Wejherowie u krewnej męża. Zmarła 29 marca 1983 r. i została pochowana na wejherowskim cmentarzu parafialnym.

**INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ**

Oddział w Gdańsku

Oprac. Natalia Zych-Janukowicz
Redakcja, oprac. graficzne Katarzyna Liseicka
Oddziałowe Biuro Upamiętniania
Walk i Męczeństwa IPN w Gdańsku
Zdjęcia: A IPN, BG PAN